

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 594

din 9 octombrie 2019

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind modificarea și completarea articolului 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului

Valer Domeanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind modificarea și completarea articolului 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, obiecție formulată de un număr de 25 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 3.984 din 4 iulie 2019, secretarul general al Senatului a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.547 din 1 iulie 2019 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.029A/2019.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii obiecției susțin că soluția legislativă cuprinsă în art. II din legea supusă controlului, care consacră eliminarea cuantificării în timp a valabilității autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu și introducerea obligativității obținerii unei vize anuale de la autoritatea de mediu inclusiv pentru titularii care au obținut autorizațiile în baza vechii reglementări, contravine principiului securității juridice și principiului neretroactivității legii, consacrate a art. 1 alin. (5) și art. 15 alin. (2) din Constituție. Deși din interpretarea *per a contrario* a art. II alin. (2) din lege rezultă că autorizațiile emise până la data intrării în vigoare își păstrează valabilitatea pentru perioada stabilită în baza vechii reglementări, prin impunerea obligației obținerii vizei anuale legea impune de facto un nou termen de valabilitate, de un an, ipsa acesteia având ca efect pierderea valabilității autorizației. Astfel, legea introduce o cauză de încetare a valabilității autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu obținute anterior intrării sale în vigoare, ale cărei efecte se produc *ope legis*.

4. În plus, legea nu cuprinde dispoziții tranzitorii care să eglementeze situația operatorilor aflați în procedura de autorizare la momentul intrării în vigoare a legii, nefiind clar dacă pentru aceștia se vor aplica dispozițiile legii vechi, care imitează perioada de valabilitate a autorizației de mediu la 5 ani și pe cea a autorizației integrate de mediu la 10 ani sau dispozițiile noii legi, prin care se elimină cuantificarea în timp a valabilității.

5. Mai mult, în temeiul art. II alin. (3) din lege, operatorii care nu au obținut autorizațiile în temeiul legii vechi și care nu au formulat cerere de modificare a valabilității acestora sunt obligați ca, înainte cu cel puțin 6 luni de la expirarea valabilității actului de reglementare, să solicite emiterea unei noi autorizații, chiar

dacă au obținut viza anuală, în vreme ce, pentru operatorii care se autorizează ulterior intrării în vigoare a noii legi, este suficientă obținerea vizei anuale pentru prelungirea succesivă a valabilității autorizației. Autorii obiecției apreciază că dispozițiile art. II din lege instituie o discriminare în privința operatorilor care au obținut autorizațiile înainte de intrarea în vigoare a noii legi întrucât tratamentul juridic diferă exclusiv în funcție de momentul autorizării, aspect care nu poate constitui un „criteriu obiectiv și rațional”, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale. În consecință, dispozițiile art. II din Legea privind modificarea și completarea articolului 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului încalcă principiul egalității în fața legii, consacrat la art. 16 din Constituție.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

7. Autoritățile publice menționate nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, raportu judecătorului-raportor, dispozițiile Legii privind modificarea și completarea articolului 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

8. Actul de sesizare are ca obiect al criticilor de neconstituționalitate dispozițiile art. II alin. (1), (2) și (3) din Legea privind modificarea și completarea articolului 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului. Dispozițiile criticate au următorul conținut: „(1) Obținerea vizei anuale este obligatorie atât pentru autorizațiile de mediu și autorizațiile integrate de mediu care sunt emise la data intrării în vigoare a prezentei legi, cât și pentru cele emise ulterior.”

(2) Valabilitatea autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu care sunt emise la data intrării în vigoare a prezentei legi se poate modifica la cererea titularilor, în sensul menținerii valabilității acestor acte de reglementare pe toată perioada în care titularul obține viza anuală.

(3) În cazul în care titularul nu solicită modificarea valabilității autorizației de mediu sau a autorizației integrate de mediu, el este obligat ca, înainte cu cel puțin 6 luni de la expirarea valabilității actului de reglementare, să solicite emiterea unei noi autorizații în termenul prevăzut de legislația în vigoare, chiar dacă pe parcursul termenului de valabilitate a obținut viza anuală.”

9. Autorii sesizării susțin că dispozițiile criticate contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și alin. (5), art. 11 alin. (2) și art. 16.

10. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Lege:

nr. 47/1992, sub aspectul litularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât să se asigure să nu fie cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 385 din 1 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

11. Referitor la litularul dreptului de sesizare, prezenta obiecție de neconstituționalitate a fost formulată de un număr de 25 de senatori, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, au dreptul să sesizeze Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate a priori, fiind, așadar, îndeplinită această ultimă condiție de admisibilitate.

12. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, aceasta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de două zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, au dreptul să sesizeze Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate a priori, fiind, așadar, îndeplinită această ultimă condiție de admisibilitate.

13. În vederea analizării îndeplinirii de către prezenta sesizare a celei de-a treia condiții de admisibilitate — obiectul controlului de constituționalitate, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții cu privire la legea dedusă controlului, este necesară analiza criticilor formulate de autorii sesizării. Examinând temeiurile constituționale invocate în susținerea sesizării de neconstituționalitate, precum și motivarea obiecției formulate, Curtea observă că obiectul criticii în prezenta cauză constituie conținutul normaliv al legii adoptate de Parlament.

14. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

15. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea etine că, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, „Desfășurarea activităților

existente precum și începerea activităților noi cu posibil impact semnificativ asupra mediului se realizează numai în baza autorizației/autorizației integrate de mediu”. Autorizația de mediu este „actul administrativ emis de autoritatea competentă pentru protecția mediului, prin care sunt stabilite condițiile și/sau parametrii de funcționare ai unei activități existente sau ai unei activități noi cu posibil impact semnificativ asupra mediului obligatoriu la punerea în funcțiune” (art. 2 pct. 9). În vreme ce autorizația integrată de mediu reprezintă „actul administrativ emis de autoritatea competentă pentru protecția mediului, cu informarea prealabilă a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, care acordă dreptul de a exploata în totalitate sau în parte o instalație, în anumite condiții, care să garanteze că instalația corespunde prevederilor privind prevenirea și controlul integral al poluării; autorizația poate fi emisă pentru una sau mai multe instalații ori părți ale acestora, situate pe același amplasament și exploatare de același operator” (art. 2 pct. 10). Potrivit art. 14 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, „funcționarea fără autorizație de mediu este interzisă pentru activitățile care fac obiectul procedurii de autorizare din punct de vedere al protecției mediului”, iar „funcționarea fără autorizație integrată de mediu este interzisă pentru activitățile supuse legislației privind prevenirea și controlul integral al poluării”.

16. În controlul de constituționalitate efectuat asupra prevederilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, care instituie regula potrivit căreia desfășurarea activităților cu posibil impact semnificativ asupra mediului poate avea loc doar în baza autorizației/autorizației integrate de mediu, referindu-se atât la activitățile aflate în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a noimei care impun obținerea acestei autorizații, cât și la cele ce urmează să înceapă după acest moment, prin Decizia nr. 337 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 25 mai 2011, Curtea a constatat că „textul de lege criticat nu este nicidecum de natură să nesocotească drepturile fundamentale la sănătate și la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, ci, dimpotrivă, constituie modalități concrete de materializare a prevederilor constituționale invocate impunând obligația autorizării inclusiv a activităților în curs de desfășurare, legiuitorul nu a făcut altceva decât să asigure cadrul normativ adecvat pentru ca toate activitățile «cu posibil impact semnificativ asupra mediului» să fie evaluate din punctul de vedere al potențialului pericol pe care l-ar putea prezenta pentru igiena și sănătatea publică ori pentru mediul înconjurător transpunând astfel la nivel legislativ exigențele Legii fundamentale prevăzute de art. 34 și art. 35”.

17. În prezent, potrivit art. 16 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, autorizația de mediu este valabilă 5 ani iar autorizația integrată de mediu este valabilă 10 ani.

18. Noua reglementare are ca obiect modificarea și completarea art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, cu modificările și completările ulterioare, în sensul în care valabilitatea autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu să nu mai fie limitată în timp, ci pe toată durata desfășurării activității cu acordarea unei vize de funcționare anuală, intervenții care au ca scop închiderea unor proceduri de *infringement* declanșate de Comisia Europeană împotriva României, pentru neaplicarea unitară a procedurilor de reglementare, precum și a celor declanșate pentru funcționarea unor operatori economici fără autorizație/autorizație integrată de mediu valabilă. Demersu normativ intră sub incidența reglementărilor subsumate politicilor Uniunii Europene în domeniul protecției mediului, segmentu legislativ referitor la poluare și prejudicii. La nivelul dreptului european derivat, materia este reglementată de

Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării), directivă transpusă în dreptul intern prin Legea nr. 278/2013 privind emisiile industriale, cu modificările și completările ulterioare. Prezintă relevanță sub aspectele analizate în special prevederile art. 4 alin. (1) din directivă, care statuează că „Statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a se asigura că nicio instalație sau instalație de ardere, instalație de incinerare a deșeurilor sau instalație de coincinerare a deșeurilor nu este exploatată fără autorizație”, și ale art. 5 alin. (2), conform cărora „Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura că procedurile și condițiile de acordare a autorizației sunt pe deplin coordonate în cazul în care sunt implicate mai multe autorități competente sau mai mulți operatori sau, dacă se acordă mai mult de o autorizație, pentru a se garanta o abordare integrată eficientă față de toate autoritățile competente implicate în această procedură”. De asemenea, art. 16 alin. (2) din directivă stabilește că „Intervenția monitorizării [...] se stabilește de către autoritatea competentă în autorizația acordată fiecărei instalații sau prin reguli generale obligatorii” și „se efectuează o monitorizare periodică cel puțin o dată la cinci ani pentru apele subterane și cel puțin o dată la zece ani pentru sol, cu excepția cazului în care această monitorizare se bazează pe o evaluare sistematică a riscului de contaminare”.

19. Ceea ce este important de menționat, constituind premisa controlului de constituționalitate în prezenta cauză, este faptul că legea nouă nu aduce nicio modificare sub aspectul condițiilor care trebuie îndeplinite de operatorii economici pentru acordarea autorizațiilor de mediu. Ceea ce modifică noua reglementare este perioada de valabilitate a autorizației/autorizației integrate de mediu de la 5/10 ani la o perioadă de valabilitate pe toată durata desfășurării activității, prin acordarea unei vize de funcționare anuale. Astfel, dacă rețea lege prevede în chiar conținutul său durata de valabilitate a autorizației/autorizației integrate de mediu, cu condiția ca la expirarea acestei durate titularul să inițieze demersuri pentru reînnoirea autorizației/autorizației integrate de mediu, actuala reglementare stabilește ca valabilitatea autorizației/autorizației integrate de mediu să opereze pe toată durata desfășurării activității, prin acordarea unei vize de funcționare anuale. Modificarea a fost justificată în expunerea de motive ce însoțește legea, unde s-a arătat că insuficiența capacitate instituțională determină neincadrarea în termenele stabilite pentru atingerea obiectivelor Directivei 2010/75/UE, cu riscul apariției situațiilor în care Comisia Europeană declanșează procedura de *infringement* împotriva României, astfel că prin aplicarea unei vize anuale de către autoritatea de mediu „se evită funcționarea fără autorizație de mediu valabilă procedura de emitere a unei autorizații noi depinde de factori independenți de autoritate și de operatorul economic, cum ar fi, de exemplu, elaboratorul documentației care stă la baza unei noi autorizații). Mai mult decât atât, această viză anuală, care va fi aplicată urmând o procedură aprobată prin ordin al ministrului mediului, va eficientiza și simplifica controlul conformării activităților economice la condițiile de mediu, având în vedere evaluarea anuală care trebuie efectuată atât de operator, cât și de autoritatea de mediu competentă”. Noul sistem de autorizare urmărește, pe de o parte, respectarea condițiilor de mediu de către operatorii economici (cel puțin o dată pe an, aceștia vor fi supuși verificărilor de conformare, verificărilor de funcționare și verificărilor referitoare la menținerea calității mediului la starea inițială) și, pe de altă parte, dezvoltarea unui comportament permanent al operatorului economic care să fie îndreptat către prevenirea poluării, către îmbunătățirea performanțelor de mediu și către gestiunea eficientă a resurselor. De asemenea, în expunerea de motive se mai arată că prin modificarea operată

se vor reduce costurile operatorilor economici, care nu se trebuie să parcurgă proceduri complexe de obținere a unei noi autorizații integrate de mediu din cauza necesității prezentării unor documentații ample”.

20. Astfel, Curtea reține că noua lege abrogă termenul de valabilitate a autorizației de mediu și a autorizației integrate de mediu și introduce viza anuală, care are ca scop confirmarea faptului că titularul unei autorizații/autorizații integrate de mediu își desfășoară activitatea în aceleași condiții pentru care a fost emisă autorizația și că nu au intervenit modificări care să afecteze condițiile stabilite prin actele de reglementare. Reglementarea prevede obligația obținerii vizei anuale atât pentru titularii autorizațiilor de mediu/autorizațiilor integrate de mediu emise anterior intrării în vigoare a noii legi, cât și pentru titularii autorizațiilor emise ulterior. Având în vedere că legiuitorul a reglementat aplicarea imediată a noilor dispoziții, legea conține norme tranzitorii cu privire la valabilitatea autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu emise anterior intrării în vigoare a legii, prevăzând două ipoteze în funcție de opțiune: pe care o face titularul autorizației, astfel: (i) dacă titularul autorizației formulează cerere de modificare a termenului de valabilitate a autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu, acesta se poate modifica în sensul menținerii valabilității actelor de reglementare pe toată perioada în care titularul obține viza anuală, fără ca titularul să aibă obligația de a solicita și de a parcurge procedura de obținere a unei noi autorizații, sau (ii) dacă titularul nu solicită modificarea valabilității autorizației de mediu sau a autorizației integrate de mediu, el este obligat ca înainte cu cel puțin 6 luni de la expirarea valabilității actului de reglementare, să solicite emiterea unei noi autorizații în termenele prevăzute de legislația în vigoare, chiar dacă pe parcursul termenului de valabilitate a obținut viza anuală.

21. Curtea constată că reglementarea obligației titularilor de activități, pentru care este necesară reglementarea prin emiterea autorizației de mediu, respectiv a autorizației integrate de mediu, de a obține periodic (anual) o viză constituie modalitatea prin care autoritățile cu competențe de monitorizare în domeniu verifică, pe de o parte, dacă au intervenit modificări care să afecteze condițiile stabilite prin actele de reglementare și, pe de altă parte, dacă titularul unei autorizații/autorizații integrate de mediu își desfășoară activitatea în condițiile pentru care a fost emisă autorizația. Opțiunea legiuitorului român de a adapta sistemul de autorizare la noile realități sociale și economice sub aspectul reevaluării continue, periodice și sistematice apare ca fiind nu doar justificată, ci și necesară și oportună. O atare modificare nu produce însă nicio consecință asupra valabilității autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu deja emise, valorificarea acestora urmând să se realizeze în concordanță cu noile dispoziții legale.

22. Din acest punct de vedere, contrar susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, aplicarea imediată a prevederilor legate de revizuire nu echivalează cu încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, ci este în concordanță cu principiul activității legii, potrivit căruia orice act normativ acționează cât timp este în vigoare, fiind aplicabil tuturor actelor faptelor și situațiilor juridice născute după acest moment. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 287 din 1 iulie 2004 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 729 din 12 august 2004).

23. Având în vedere aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile legale nu afectează principiul neretroactivității legii civile, sistemul de autorizare a activităților pentru care este

necesară reglementarea din punctul de vedere al protecției mediului urmând a fi aplicabil sub aspectul vizei anuale doar pentru viitor, începând cu data intrării în vigoare a modificărilor operate prin legea supusă controlului de constituționalitate.

24. În ceea ce privește încălcarea principiului egalității în fața legii, Curtea a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 127 din 10 martie 2016, paragraful 18), cu valoare de principiu, faptul că egalitatea în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Curtea a reținut că situația diferită în care se află cetățenii, în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regii actum*, nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011). Respectarea egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică, în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. În consecință, reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 566 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 ianuarie 2015). În concluzie, pentru a exista o încălcare a principiului egalității, Curtea ar trebui să rețină că între persoanele cărora li se aplică același regim juridic — în speță prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005, astfel cum sunt modificate prin legea supusă controlului — există diferențe nejustificate obiectiv și rezonabil. Or, din analiza dispozițiilor art. 11 din lege nu rezultă aceste diferențe, dimpotrivă normele tranzitorii cuprinse în alin. (2)–(4) ale art. 11 instituie valabilitatea autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu emise anterior intrării în vigoare a legii, prevăzând două ipoteze în funcție de opțiunea titularului autorizației, în sensul solicitării sau nesolicitării modificării termenului de valabilitate a respectivelor acte de reglementare. Astfel, prima normă tranzitorie răspunde întocmai

criticii formulate de autorii obiecției de neconstituționalitate, și anume că, la cererea titularului autorizației, termenul de valabilitate a autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu, emise anterior intrării în vigoare a legii, se poate modifica în sensul menținerii valabilității actelor de reglementare pe toată perioada în care titularul obține viza anuală. Nici în cazul diferenței instituite între cele două ipoteze tranzitorii Curtea nu poate reține o discriminare, întrucât titularii autorizațiilor care formulează cererea privind menținerea valabilității actelor de reglementare pe toată perioada în care aceștia obțin viza anuală, fără a avea obligația de a solicita și de a parcurge procedura de obținere a unei noi autorizații, se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanelor care nu formulează o atare cerere, aspect ce justifică instituirea *eo ipso* de către legiuitor a unui regim juridic diferit cu privire la valabilitatea actului de reglementare, respectiv instituirea obligației de a solicita emiterea unei noi autorizații în termenele prevăzute de legislație în vigoare. Într-un atare caz, deși titularii autorizațiilor se află în aceeași situație juridică (dețin autorizații emise anterior intrării în vigoare a legii), ei își exercită diferite drepturile prevăzute de lege prin exprimarea opțiunii personale determinând incidența uneia dintre cele două norme tranzitorii. În mod obiectiv și rezonabil opțiunea exprimată, cu consecința aplicării unor regimuri juridice diferite sub aspectul valabilității autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu emise anterior intrării în vigoare a legii, plasează titularii acestora în situații diferite, împrejurări ce reprezintă o problemă exclusivă de aplicare a legii, care nu poate constitui o sursă de discriminare între persoanele în cauză. Tratamentul diferit stabilit de lege este urmarea situațiilor diferite în care titularii autorizațiilor se situează ca efect a atitudinii active sau pasive sub aspectul formulării cererii de modificare a termenului de valabilitate a autorizațiilor de mediu și a autorizațiilor integrate de mediu, iar nu consecința unei opțiuni a legiuitorului, transpusă în norma legală, care să poată fi supusă controlului de constituționalitate.

25. În concluzie, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție este neîntemeiată.

26. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 25 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România și constată că dispozițiile Legii privind modificarea și completarea articolului 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent-șef.
Mihaela Senia Costinescu